

Ioan Ioan

Cromatică în stare paradisiacă

În momentul de față plasticiana **Maria Bana Jichița** se prezintă ca fiind hotărât fixată pe terenul de certă fertilitate al picturii. Aici dezvăluie cadre de natură paradisiacă, în care, indiferent de anotimp și independent de ora zilei, formele ivite pe pânză trăiesc o neîntreruptă plenitudine și o mereu însorită amiază. Acest peisaj auroral, dens de fragezime, este văzut pretutindeni și stârnește oricând aceeași tonică stare sufletească. Seve tari vegetale fortifică pe dinăuntru tensiunile cromatice, după cum, la rândul lor, tăriile culorilor animă formele din imagine și dinamizează compoziția orientând-o, cumva, necesar și așteptat, către nonfigurativ.

Pare-se că arareori peisajul a coborât la modul acesta, cu toată alcătuirea, în real pentru a-și exprima adevărul felului propriu de a fi, de regulă, acoperit de ceea ce se vede, și, la fel de rar, nonfigurativul s-a dovedit atât de rezistent în a se decupla de sensul lui originar. Pânzele sale sunt un fel de delte cromatice unde culoarea se depune și stă, sau, eventual, curge abia simțit pe meandrele somnolente ale formelor. Sunt fluvii ajunse la liman, ca și cum ar întârzia într-o nehotărâre de a rămâne ape curgătoare sau de a se vărsa în imensitatea mării.

În această cumpănă a clipei cromatice, nuanțele și tonurile încep să înflorească, încep să prindă ceva din foto-sinteza frunzelor sau să grăiască precum frunzișul copaci-lor la mijlocul verii.

Lucrare de lucrare, în etapa actuală, comunică un paradis egal al stărilor în care sunt regăsite formele și al modurilor în care culorile își află cea mai potrivită densitate a substanței coloristice. Un paradis pentru ochi este egal cu un paradis pentru suflet. Este vorba, de fapt, de paradisul egal, rămas întreg, din copilărie.

Acest peisaj, măsură a tuturor locurilor văzute și parcurse, funcționează la fel de neobosit și în rolul de neîntreruptă referință, de unică motivație a picturii însăși. Astfel încât, peisajul realizat pe pânză apare ca fiind un fel de singură concluzie, de cea mai potrivită finalizare a picturii. Faptul că este mereu echivalat peisajul văzut cu cel simțit, peisajul trăit cu cel restituit, se poate realiza datorită complementarităților și rezonanțelor reciproce de fiecare dată pregătite să favorizeze mâna care pictează. Peisajul din pictură, în cazul de față, se poate spune că egalează, ca intensitate de existență, peisajul din realitate. Peisajul care se vede și devine stare se află la același nivel cu peisajul care este imagine și temă. Acest parcurs peisagistic este un drum de la ochi la inimă și de la suflet la minte. Se poate spune, mai în mare, că este un loc de trecere de la natură la pictură, de la priveliște la tablou. Și tot ca parcurs, un asemenea peisaj este accederea de la starea de trecere la starea de rămânere. Dacă peisajele din natură trec, peisajele din pictură sunt făcute să rămână.